

Poliskommissarien

Henrik Gustafsson

Poliskommissarien stod i dörröppningen, parkettgolvet knarrade till när benet rörde sig nedåt. Han satte sig på knä och började fotografera henne, det rubinröda blodet och den sylvassa kniven som just använts. Kommissarien tryckte med bestämda och rutinerade fingrar på den systemkamera han använde för att fotografera liket som låg framför honom. Poliskommissarien var van, det var inte första gången han stod framför en död kvinna och speciellt inte någon han kände. Månen lyste upp det blonda håret som han så många gånger hade sett och rört vid. Han ställde sig långsamt upp och vände blicken mot den öppnade posten som han inte hade brytt sig om. Han böjde sig ned igen och tog upp tidningen som idag hade en stor bild på poliskommissarien. Kommissarien själv var väldigt nöjd med bilden, den 40-åriga hyn såg ut som en 30-åring^s och det utstrålade karisma från bilden.

Med bestämda kliv gick han runt i lägenheten och letade efter bevismaterialen. Han tog på sig ett par plasthandskar och gick från hallen, där kroppen låg, till köket. Två vinglas, ett tomt och ett fyllt till hälften med en flaska Château Margaux stod och jäste på kvinnans diskbänk. Läppstiftskonturen satt perfekt på det halvfyllda glaset, kvinnans glas. Kommissarien tog det andra, tomma glaset och la i den genomskinliga plastpåsen. Ett högt droppande ljud hördes från rummet intill, någon hade glömt stänga av kranen i badrummet. Kommissarien stängde till skåpdörren med armbågen och la snabbt i kniven och gaffeln, som låg i diskhon, i den genomskinliga plastpåsen. Samma bestämda kliv gick mot handfatet med droppande vatten. Lägenheten hade inte alls många fönster men kommissarien ville inte röra för mycket, mörkret fick han leva med. Med underarmen stängde han snabbt av kranen och han började titta sig runt i det lilla badrummet. Den blåa tandborsten som låg bredvid den rosa var nästan oupptäcktbar i mörkret men kommissarien kastade även den, ner i den genomskinliga påsen.

Till sist gick han igenom sovrummet. Det röda överlakanet låg på golvet och det blodfläckiga lakanet var huller om buller. Rummet var fyllt av ångest, utan att någonting rördes, kände man hur detta rum var något speciellt. Här hade det skett, mordet på kvinnan. Kommissarien tog upp det blodfläckiga lakanet och tryckte in det i den genomskinliga plastpåsen. Påsen var helt full och lakanet stack ut lite på toppen. Han tittade på påsen, bevismaterialen. Parkettgolvet knarrade till när han gick tillbaka in i hallen och plockade upp kameran. En sista gång stod han i lägenheten med blicken mot kvinnan, bevismaterialen i en påse och ett sårat ansiktsuttryck. Plötsligt hördes det dova polissirensljudet långt borta. Kommissarien fick med ljudet en nytändning. Pulsen höjdes och andetagerna blev mer frekventa. Benen gick lika snabbt som en symaskin mot sin nya

bil. Nya frågor kom upp i hans huvud. Hur skulle han göra sig av med bevismaterialen? Sirenljudet kom närmare men var fortfarande långt borta. Han sprang nu allt vad han kunde från lägenheterna, in i sin bil som stod parkerad på gatan bredvid. Sirenerna var nu nära och med ett högljutt slirande tog sig polisbilarna in på samma gata som lägenheten låg på. Kommissarien satt darrande i sin röda Volvo med den genomskinliga påsen i passagerarsätet. De två polisbilarna stannade framför lägenheten och sex poliser kom ut från de två bilarna, alla sex med vapen. Händerna darrade när han vred om nyckeln. Tidningsbilden som prydde alla tidningarna låg även den i den genomskinliga påsen. Alla visste vem han var nu. Han la i första växeln och körde, körde allt vad han hade. Nu till nästa fråga, var skulle kommissarien göra sig av med bevismaterialen?